



Un incident sense importància

Rosa Maria Sardà

ROSA M. SARDÀ

Un incident sense importància

Edicions 62

Barcelona

© Rosa Maria Sardà, 2019
Aurora representada per Casanovas & Lynch Literary Agency SL

El paper utilitzat per a la impressió s'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei.

Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 917021970 / 932720447).

Tots els drets reservats.

Primera edició: novembre del 2019

© d'aquesta edició: Edicions 62, s. a.
Diagonal, 662-664. 08034 Barcelona
info@grup62.com
www.edicions62.cat

Fotocomposició: gama, sl

DIPÒSIT LEGAL: B. 19.282-2019
ISBN: 978-84-297-7801-4

Índex

<i>El més petit de tots</i>	11
Aniversari	13
Vacances	19
La infermera emmidonada i el pagès republicà	33
Quina llàstima de nena	43
Un casament	53
Un incident sense importància	65
Catàstrofe ferroviària	81

ANIVERSARI

Estimada:

Fa molt de temps que et dec una carta, però he estat molt enfeïnada. Ja et pots imaginar que embolicat va quedar tot, després de la teva partença, involuntària ja ho sé, no t'exaltis, et veig alçant la cella esquerra, pensant: QUÈ DIU AQUESTA ARA!!! Ja sé que era inevitable i que no hi podies fer res.

Jo he fet el que he pogut i el temps, la resta. Ara tot està en una sospitosa calma —no me'n fio gens—, i aprofito aquesta treva per fer tot allò que més m'agrada i que sempre queda incomprendiblement arraconat per les obligacions familiars, la feina, etc. «Prioritats», que se'n diu.

Per això aquest matí d'estiu, que amenaça pluja forta, de fet ja està caient un bon ruixat, t'escric aquestes lletres asseguda vora la finestra que plora llàgrimes de fang (no és una figura poètica, és que fa més de quinze dies que s'han de rentar els vidres, però tant se me'n

fot, ja em coneixes). M'embolcallen els records, perquè, deixa'm que et sigui franca, m'enyoro de tot allò: d'aquell eixam de criatures, de la teva casa, de la petita habitació que em vas destinar, i que durant molt de temps vaig compartir amb els més menuts..., de les nostres vetllades planxant i sargint mitjons, on, potser conscient que em deixaries massa aviat, m'ensinistraves per a la vida d'una manera innocent, romàntica, i equivocada. No t'ho prenguis malament, és un afalac perquè ara em sembla la millor manera de preparar algú davant de tot el que li pot arribar a passar en l'aspre, dur, groller i tots els fàstics haguts i per haver que omplen el camí de la vida.

Gràcies, estimada, per la innocència, la generositat i el romanticisme. Aquest llegat el guardo dins del meu cor, juntament amb el més vívid record per a tu.

Qui sap si t'has oblidat —no ho crec— d'aquell aniversari meu... Bonica és la nineta quan ella té quinze anys! Em vas regalar un fermall que eren dos petitíssims ocellets. No sé què se n'ha fet, potser van volar juntament amb els meus quinze anys! Ja saps que soc una mica deixadota amb aquestes coses.

Els nois han crescut molt! Sans de cos, de cervell. Pots estar orgullosa, senyora meva. Tot un èxit.

Sempre vas ser una dona brillant en tot el que emprenies, però els teus fills, els teus «nois», són el teu triomf més sonat! L'ENHORABONA!!!

La prova més evident del que et dic se la va endur en

Joan, el teu fill petit, quan ens va deixar, en el farcell que li omplírem entre tots. Un farcell pleníssim d'amor, curull d'amistat i comprensió. L'aliment imprescindible per fer més lleuger qualsevol camí, encara que sigui el més solitari i cruel. No va pas marxar sol, no t'amoïn- nis, L'ACOMPANYAVA UN BOCÍ DE CADASCUN DELS ALTRES. Què més et puc explicar, després de tants anys?

Jo també he crescut, però en gruix de pell. Des d'aquell dia en què suaument —segons explicaves sempre— sortia del teu dins, com un manyoquet de blat, tan rossa i escanyolida. No feia pas el pes! Tot tan ràpid! Te'n recordes? Una tassa de xocolata desfeta, dos crits, una empenta i fora! Tan desvalgudes i innocents l'una com l'altra, del que s'esdevindria tot seguit. Vint anys tu i jo cap, ignorants, en l'alegria que ens feia tan preciosa coneixença, que el destí començava a separar-nos, molt més que el tall carnisser del cordó umbilical.

Potser fa menys temps del que em penso que arrossego aquesta dura cuirassa que m'aïlla de tot, que m'ha convertit en un ser dur i inexpugnable per qui no sap o no pot trobar aquesta esclatxa per on deixo que m'acariciï l'ànima, l'amistat, l'amor fratern, les úniques coses que poden interessar-me en l'estadi en què sense proposar-m'ho em trobo. L'amistat, estimada meva, és l'única que no m'ha enganyat, que no m'ha traït, que m'alimenta la vida i em dona alegria.

Que no t'espantin les meves paraules, que potser et

donen una sensació d'infelicitat. No és així, soc certament feliç, potser d'una manera diferent de la que havia somiat, però potser més sòlida, més lúcida. Sempre, però, queda la tristesa del no saber. M'hauria agradat tant, aquella altra felicitat.

Sargida pertot arreu, encara no vull perdre l'esperança.

A tu també t'hauria agradat, ja ho sé. Potser la manca ens ha fet tan collonudes, què carai!

Avui, 30 de juliol, cinquanta anys després de la nostra feliç trobada, les ales dels petits ocellets del fermall, bategant dolçament, han obert la finestreta dels records. El més dolç per a tu juntament amb el meu agraïment per tot.

No sé quan podré tornar a escriure't, no serà pas per oblit o mandra, ja saps com són aquestes coses.

A reveure!!!

ps: Perdona el tuteig, però ara soc més gran que tu, què vols! T'ha tocat ser jove per a tota l'eternitat, no et queixis!!!

Un petó.